

Warszawa, dnia 24 kwietnia 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 1371/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

protokolant: protokolant sądowy Marta Piotrowska

przy udziale prokuratora Teresy Pakieły

po rozpoznaniu dnia 24 kwietnia 2017 r. w Warszawie

sprawy D. D., syna R. i J., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 284 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

z dnia 18 maja 2016 r. sygn. akt III K 78/16

uchyla zaskarżony wyrok; uznaje, że przypisany oskarżonemu czyn polegający na tym, że w okresie od kwietnia 2007r. do 3 grudnia 2007r. przywłaszczył rzeczy osobiste należące do I. D. / obecnie I. P./ w postaci co najmniej dziesięciu bluzek, pięciu sztuk spodni, trzech marynarek, dwóch kurtek, o wartości nie niższej niż jak 500 zł a nadto dokumenty związane z wykonywaną pracą oraz notatnik z numerami telefonów wyczerpuje znamiona wykroczeń z art. 119 § 1 kw i z art. 126 § 1 kw; postępowanie o ten czyn umarza wobec D. D. na podstawie art. 45 § 1 kw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpsw; kosztami sądowymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1371/16

UZASADNIENIE

D. D. został oskarżony o to, że:

w okresie od kwietnia 2007 roku do dnia 03.12.2007 r. przywłaszczył należące do I. D. ubrania, zdjęcia oraz dokumenty związane z wykonywaniem przez w/w pracy zarobkowej w postaci między innymi książek telefonicznych

tj. o czyn z art. 284 § 1 k.k.

Po rozpoznaniu sprawy III K 78/16 Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie na mocy wyroku z dnia 18 maja 2016r. orzekł:

1. D. D. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym, że ustalił, że oskarżony przywłaszczył rzeczy osobiste I. D. w postaci co najmniej dziesięciu bluzek, pięciu sztuk spodni, trzech marynarek, dwóch kurtek, o wartości nie niższej jak 500 zł., a nadto dokumenty związane z wykonywaną pracą oraz notatnik z numerami telefonów, za to na podstawie art. 284 § 1 k.k. skazał i wymierzył karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

3. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 kk zobowiązał oskarżonego do zwrotu wszystkich rzeczy osobistych I. P. oraz dokumentów związanych z wykonywaną przez nią pracą i notatnika z numerami telefonów;

4. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 70 zł tytułem zwrotu wydatków oraz 120 zł tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego D. D. – adw. A. Z., który zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonego. W oparciu o treść art. 427 § 1 i 2 k.p.k., wyrokowi temu zarzucił:

na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku, a mianowicie:

a) **art. 5 § 2 k.p.k.** poprzez naruszenie wyrażonej w nim zasady in dubio pro reo polegające na ewidentnym rozstrzygnięciu przez Sądem I instancji niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego D. D. (tj.: wątpliwości dotyczących wartości rzekomo przywłaszczonych przez oskarżonego rzeczy osobistych. Pokrzywdzonej w postaci; co najmniej 10 bluzek, 5 sztuk spodni, 3 marynarek, 2 kurtek - przyjmując de facto wartość wskazaną jedynie przez pokrzywdzoną, która to nie znajduje żadnego odzwierciedlenia w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie; ilości oraz asortymentu rzekomo przywłaszczonych przez oskarżonego rzeczy osobistych należących do pokrzywdzonej - która to sama nie była w stanie określić jakie to rzeczy należące do Niej zostały rzekomo przywłaszczone przez oskarżonego) - w sytuacji, gdy Sąd I Instancji, w przypadku zaistnienia wątpliwości niedających się usunąć w toku jurysdykcyjnego postępowania dowodowego, winien przyjąć ilość, asortyment, a w szczególności wartość tych rzeczy jak najbardziej korzystną dla oskarżonego, a mianowicie nieprzekraczającą ¼ minimalnego wynagrodzenia za pracę w roku 2016 (data wyrokowania), tj.: winien przyjąć wartość poniżej kwoty 462,50 zł i tym samym winien zakwalifikować czyn zabroniony zarzucony oskarżonemu - jedynie jako wykroczenie stypizowane w art 119 § 1 k.w.;

b) **art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.** poprzez brak wszechstronnego rozważenia przez Sąd I Instancji, zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz poprzez zachodzące sprzeczności pomiędzy istotnymi ustaleniami poczynionymi przez Sąd I Instancji a treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na całkowicie dowolnym oraz bezpodstawnym przypisaniu przez Sąd I instancji oskarżonemu D. D., iż swoim zachowaniem wypełnił znamiona występku stypizowanego w art. 284 § 1 k.k. - w sytuacji, gdy oskarżony D. D. swoim zachowaniem w żadnym wypadku nie działał z zamiarem włączenia: rzeczy osobistych należących do pokrzywdzonej, dokumentów związanych z wykonywaną przez pokrzywdzoną pracą oraz notatnika pokrzywdzonej z zapisanymi numerami telefonów - do majątku własnego, bowiem oskarżony D. D. nie podjął w sposób zewnętrznie postrzegalny wobec w/w rzeczy osobistych należących do pokrzywdzonej żadnej dyspozycji typowej dla ich właściciela - tym samym, bezsprzecznie należy dojść do konstatacji, iż oskarżony nie działał z zamiarem włączenia w/w rzeczy osobistych należących do pokrzywdzonej do majątku własnego (tj.; nie dokonał ich sprzedaży, nie podarował ich nikomu, nie zamieścił na nich własnych oznaczeń, nigdy nie odmówił ich zwrotu pokrzywdzonej, nie połączył ich z własną rzeczą/rzeczami, nie zużył ich, nie przetworzył ich, nie zniszczył ich, itp.), dlatego też w żadnym wypadku nie można uznać, ażeby oskarżony D. D., w realiach niniejszej sprawy, wypełnił ustawowe znamiona występku przywłaszczenia w/w rzeczy osobistych należących do pokrzywdzonej (powyższe znajduje swoje wierne odzwierciedlenie w zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym, w szczególności w wyjaśnieniach złożonych przez samego oskarżonego D. D., które to bezsprzecznie korespondują z pozostałym materiałem dowodowym ujawnionym w toku jurysdykcyjnego postępowania dowodowego);co w konsekwencji skutkowało, w oparciu o treść art 438 pkt 3 k.p.k. błędem Sądu I Instancji w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zapadłego w sprawie wyroku mającym wpływ na Jego treść, a polegającym na bezpodstawnym przyjęciu przez tenże Sąd, iż oskarżony D. D. swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona występku stypizowanego w art. 284 § 1 k.k. (ewentualnie z daleko idącej ostrożności procesowej, gdyby Sąd Odwoławczy doszedł do konstatacji, iż nie należy kwestionować sprawstwa oraz winy oskarżonego D. D. w zakresie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu zabronionego: błędem Sądu I Instancji w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zapadłego w sprawie wyroku, mającym wpływ na jego treść, a polegającym na przyjęciu przez tenże Sad błędnej kwalifikacji prawnej czynu zabronionego popełnionego przez oskarżonego - bowiem, czyn

zabroniony popełniony przez oskarżonego D. D. winien zostać zakwalifikowany, jako wykroczenie stypizowane w art. 119 § 1 k.w. bądź ewentualnie, jako wypadek mniejszej wagi określony w art 284 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 1 k.k. - w konsekwencji, czego: ad primo postępowanie winno zostać umorzone z uwagi na przedawnienie karalności wykroczenia stypizowanego w art. 119 § 1 k.w., ewentualnie ad secundo podstawę prawną skazania oskarżonego D. D. winien stanowić art. 284 § 3 k.k.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu zabronionego stanowiącego występki stypizowany w art. 284 § 1 k.k.. Ewentualnie z daleko idącej ostrożności procesowej, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie zachowania oskarżonego, jako wykroczenia stypizowanego w art. 119 § 1 k.w. i tym samym umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności wykroczenia stypizowanego w art. 119 § 1 k.w. Ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona występkę stypizowanego w art. 284 § 3 k.k. w zw. z art. 284 § 1 k.k. i tym samym wymierzenie przez Sąd odwoławczy oskarżonemu na podstawie art. 284 § 3 k.k. kary grzywny w wysokości 20 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50,00 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skutkowałą uchYLENIEM zaskarżonego wyroku. Czyn oskarżonego D. D. na skutek zmiany przepisów istotnie wyczerpuje obecnie dyspozycje art. 119 § 1 kw i art. 126 § 1 kw. Na skutek wejścia w życie z dniem 1 stycznia 2017r. rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017r., które ustaliło minimalne wynagrodzenie w wysokości 2.000 zł zmieniła się wartość, która rozgranicza przestępstwo od wykroczenia. Obecnie jest to kwota 500zł. Zgodnie z treścią art. 119 §1 k.w. wykroczenie popełnia ten, kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia za pracę. Użyty zwrot „nie przekracza” należy interpretować, jako niższy i równy kwocie 500zł. Sąd I instancji w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie. Opierał się on w zasadniczej części na zeznaniach pokrzywdzonej I. P., która konsekwentnie zeznawała, że oskarżony, jej były mąż celowo, pomimo wielokrotnych żądań wypowiedzianych w bezpośredniej rozmowie nie zwrócił jej rzeczy osobistych. Wymieniła, jakie ubrania pozostawiła w miejscu ich wspólnego zamieszkania.

O zwrot rzeczy zwróciła się także pisemnie do ojca oskarżonego. Brak reakcji na żądanie zwrotu rzeczy należy ocenić, jako odmowę ich wydania zaś tę w okolicznościach niniejszej sprawy, należy interpretować, jako przejaw woli zachowania rzeczy dla siebie. Dotyczy to także przywłaszczenia jej dokumentów związanych z wykonywaną pracą w banku. Były to zarządzenia pracodawcy oraz notatnik z numerami telefonów. Na skutek upływu prawie 10 lat od daty czynu ustalenie dokładnej wartości rzeczy przywłaszczonych przez oskarżonego było znacznie utrudnione. Sąd I instancji przypisał oskarżonemu D. D. przywłaszczenie rzeczy, których wartość ustalił na podstawie najkorzystniejszych zeznań pokrzywdzonej. Mając na uwadze kierunek zaskarżenia - na korzyść oskarżonego, oraz treść art. 4 § 1 k.k., który nakazuje stosować ustawę nową i względniejszą dla sprawcy należało uznać, że czyn oskarżonego wyczerpuje znamiona wykroczeń określonych w dwóch przepisach ustawy z art. 119 § 1 k.w. i z art. 126 § 1 k.w. Karalność wykroczeń ustaje zgodnie z art. 45 § 1 k.w. z upływem dwóch lat od ich popełnienia. W niniejszej sprawie doszło do przedawnienia, co zgodnie z art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. powoduje konieczność umorzenia postępowania. Wobec powyższego na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. Sąd odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie wobec D. D.. O kosztach orzekł na podstawie art. 118 §2 k.p.s.w.